

'Galicië is meer Keltisch dan latino'

Interview met een auteur over het totstandkomen van een boek dat er écht moest komen: Vandaar dit boek.

Marielle Saegaert, schrijver

'Als je hier met iemand afspreekt komt die nooit alleen. Altijd is er een vriend, met een neef, en die weer met een buurman.'

"Ik heb Spaans en Europese Studies gedaan. Eind jaren negentig kon ik een jaar naar Spanje. Ik wilde eigenlijk naar Madrid. Maar mijn hoogleraar vond Santiago de Compostela een beter idee. Dat is kleiner, gezelliger en je hebt daar veel meer contact met de Spanjaarden zelf, zei hij.

Dat heb ik gedaan en het bleek een goede beslissing. Ik heb een fantastisch studiejaar gehad. In 2002 ben ik teruggegaan naar Santiago. Waarom? De liefde natuurlijk. Die heeft weliswaar geen stand gehouden, maar inmiddels is mijn leven hier.

Ik heb eerder een roman geschreven. Dat was veel werk, maar het smaakte naar meer. Ik zocht alleen wel naar een andere vorm. En toen zat ik op een gegeven moment 'Kroeglopen' van Simon Carmiggelt te lezen en ik wist meteen: dit moet het zijn. Laat ik op deze manier stukjes over Santiago schrijven.

Het historische gedeelte van deze stad is adembenemend. Er komen het hele jaar door mensen vanuit de hele wereld. De laatste tijd zie je hier bijvoorbeeld heel veel Koreanen.

Er lopen mensen uit allerlei culturen rond. En daarbij heb je dan de Compostelanen, die zich niet gek laten maken. Die mix is heel leuk. De sfeer is aangenaam, inspirerend ook door al die pelgrims die hier enthousiast aankomen.

Galicië, waar Santiago de hoofdstad van is, onderscheidt zich van de rest van het land, de stad is heel anders. Echt een eenheid is Spanje nu eenmaal niet, al pretendeert Madrid dat wel. De Galicische cultuur is veel meer Keltisch dan latino. Flamengo, stierenvechten: dat zie je hier echt niet. Ja, hooguit in de souvenirwinkel.

Het is hier ook heel groen. Het lijkt soms meer op Ierland dan op Spanje. Dat komt omdat het zoveel regent. Het kan hier supervochtig zijn.

De werkdagen duren meestal langer dan in Nederland. Mensen zitten vaak tot 7 of 8 uur 's avonds op kantoor. Galiciërs zijn echt keiharde werkers. Deze regio heeft veel armoede gekend, veel mensen moesten emigreren omdat er letterlijk niets te eten was. Gevolg is dat ze hier vaak zo blij zijn met een baan, dat ze bijna alles pikken van hun baas. Ze vinden zelf dat het moet veranderen, maar er is moeilijk van die gewoonte af te stappen.

En op dit moment, met de economische malaise, is het daarvoor natuurlijk ook niet echt de tijd. Veel vrienden van mij zijn hun baan kwijtgeraakt. Jonge mensen die net hun opleiding hebben afgemaakt, kunnen geen werk vinden en beginnen te denken aan emigreren. Weer emigreren, dat is heel triest.

Daar schrijf ik over, maar ook over de leuke dingen. Mensen zijn hier veel meer samen dan in Nederland. Alleen ontmoeten ze elkaar niet thuis, maar in een barretje om de hoek. De uitdrukking 'Ik heb niets in huis', zul je hier nooit horen, want niemand verwacht dat je iemand thuis ontvangt.

In Nederland spreken twee mensen met elkaar af om iets te gaan drinken en dan gebeurt het heel soms dat iemand vraagt: vind je het erg als ik een vriend meeneem. Hier is dat helemaal geen vraag, het gebeurt gewoon: er komt altijd nog iemand mee. En die neemt zijn neef mee, en die weer zijn buurman en ineens zit je dan met tien man om de tafel in plaats van met drie. Dat maakt het hier zo bijzonder."

NICOLE LUCAS

Marielle Saegaert: Waar de regen kunst is. Leven in Santiago de Compostela.

Grenzenloos, Leersum; 212 blz. € 16,95